

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **Bezpečnostně právní akademie Plzeň, s. r. o., střední škola**
IČ 252 14 144, sídlem Tylova 988/18, 301 00 Plzeň
zastoupená advokátem Mgr. et. Mgr. Michalem Bouškou
sídlím Teplého 2789, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlím Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č.j. 52299/19/5000-10480-710970

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) se žalobkyně domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 28. května 2019, č.j. 1209423/19/2300-31472-402693, a ze dne 28. května 2019, č.j. 1209543/19/2300-31472-402693, jimiž bylo žalobkyni vyměřeno penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně za období od 9. 12. 2014 do 21. 5. 2019 uloženým platebními výměry ze dne 25. června 2018, č.j. 1405233/18/2300-31472-401943 a č.j. 1405234/18/2300-31472-401943, a obě prvostupňová rozhodnutí byla potvrzena.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že penále nelze vyměřovat za období předcházející nabytí právní moci platebních výměrů na odvod za porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně poukázala na to, že předmětný dotovaný projekt byl realizován na přelomu let 2014 a 2015, daňová kontrola byla zahájena až dne 14. června 2017, platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně byly vydány dne 25. června 2018 a nabyly právní moci dne 1. dubna 2019. Penále nemělo být vyměřováno za dobu, kdy na straně žalobkyně nebyl důvod domnívat se, že porušila rozpočtovou kázeň. Žalobkyně dodala, že se pochybení, která měly představovat porušení rozpočtové kázně, dopustily partnerské školy a žalobkyně tedy nevěděla o tom, že mělo dojít k porušení rozpočtové kázně.
3. Žalobkyně dále namítla, že penále jako obdoba úroku z prodlení za opožděnou platbu odvodu je nepřiměřenou sankcí se sazbou cca 36,5 % ročně, kdy úroky z prodlení u „běžných“ daní dle ust. § 252 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „DR“) činí REPO sazbu stanovené Českou národní bankou zvýšenou o 14 procentních bodů, nebo úroky z prodlení ve vztazích soukromoprávních stanovených ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. činí REPO sazbu stanovené Českou národní bankou zvýšenou o 8 procentních bodů.
4. V posledním okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že zdejší soud přiznal její žalobě proti platebním výměrům na odvod za porušení rozpočtové kázně v řízení pod sp. zn. 57 Af 18/2019 odkladný účinek ve smyslu ust. § 73 odst. 2 s. ř. s, na což měl žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí zareagovat. Penále jako následek nabytí právní moci platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně měl být přiznáním odkladného účinku suspendován. Bylo by absurdní, aby žalobkyni odkladný účinek žaloby chránil před povinností provést odvod, avšak nechránil ji před povinností uhradit penále - splatnost penále byla vázána již na doručení, nikoliv právní moc, předmětných platebních výměrů ze dne 28. května 2019.
5. Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. září 2015, č.j. 2 Afs 128/2015-45, a ze dne 3. ledna 2013, č.j. 9 Afs 4/2012-30, nebo ze dne 1. srpna 2011, č.j. 8 Afs 6/2011-86, uvedl, že v rámci přezkumu rozhodnutí o předsedání

penále se nelze zabývat oprávněností vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. července 2013, č.j. 1 Afs 53/2013-33, zdůraznil, že penále je daní spravovanou dle daňového řádu (ust. § 2 odst. 3 písm. b) DŘ ve spojení s ust. § 44a odst. 11 zákona č. 218/2000 Sb. (dále jen „RP“), a že penále je příslušenstvím daně (ust. § 2 odst. 5 DŘ). Penále vzniká ze zákona, konkrétně na základě ust. § 44a odst. 10 RP, a to ve výši 1 promile za každý den prodlení. Rozhodnutí, kterým je penále předepisováno (platební výměr na penále) je tak nikoliv konstitutivní, nýbrž deklaratorní povahy. Jde o správní akt, který pouze osvědčuje, že k nějaké skutečnosti, zde vzniku penále, již ze zákona došlo. Na stejném principu pak dle žalovaného funguje také žalobkyní odkazovaný úrok z prodlení dle ust. § 252 DŘ. Je tedy evidentní, že penále předepsané za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je stejně jako úrok z prodlení tzv. časovou sankcí. Nejedná se však o sankci ve smyslu definovaném usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. listopadu 2015, č.j. 4 Afs 210/2014-57. Sankcí v daňovém řízení tak dle žalovaného je např. penále z doměřené daně (ust. § 251 DŘ), které se však v případě odvodů za porušení rozpočtové kázně nepoužije, neboť se nejedná o doměření, ale o vyměření daně. Žalobkyní předestřená situace, kdy se o tom, že je povinna hradit odvod za porušení rozpočtové kázně, dozvěděla až z výsledků daňové kontroly, je v režimu DŘ zcela běžnou situací (ust. § 252 odst. 2 DŘ). Pouze v případě, že by byl na jejím osobním daňovém účtu v předmětném období prodlení evidován přeplatek, by bylo lze připustit, že penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně nevzniklo. To však není případ žalobkyně. Pro úplnost pak žalovaný uvedl, že právní úprava penále dle RP je ve vztahu k právní úpravě DŘ úpravou speciální. Pro podporu těchto tvrzení pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. dubna 2011, č.j. 1 Afs 1/2011-82.

7. K žalobkyní namítané nepřiměřenosti výše penále žalovaný zopakoval, že platební výběr na penále je deklaratorním rozhodnutím. Správce daně vydává platební výběr na penále po právní moci platebních výměrů na odvod za porušení rozpočtové kázně, tedy v okamžiku, kdy je v řízení před správním orgánem postaveno najisto, že odvod za porušení rozpočtové kázně nabytí právní moci a že tedy platí presumpce správnosti správních aktů. Podání správní žaloby pak zásadně nemá vliv na právní moc ani vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku žalobě však soud může za jistých okolností suspendovat účinky napadeného rozhodnutí, v případě daní tedy zejm. jeho vykonatelnost. Dle žalovaného je pak nutno zdůraznit, že zákon nestanoví žádnou lhůtu či termín, kdy správce daně může vydat platební výměr na penále a neukládá správci daně ani povinnost vydat platební výměr na penále až po nabytí právní moci odvodu za porušení rozpočtové kázně. Správce daně je tak omezen pouze lhůtou danou ust. § 44a odst. 11 RP. Analogicky z ust. § 252 odst. 6 DŘ je možno konstatovat, že o výši penále, stejně jako u úroku z prodlení, tak může vyrozumět daňový subjekt kdykoliv.
8. K dopadům odkladného účinku přiznaného žalobě žalobkyně proti platebním výměrům na odvod za porušení rozpočtové kázně, o němž bylo rozhodnuto usnesením zdejšího soudu dne 4. června 2019, č.j. 57 Af 18/2019-41, žalovanému doručeným dne 4. července 2019, žalovaný uvedl, že v důsledku doručení předmětného usnesení zdejšího soudu správci daně nic nebránilo v tom, aby dne 28. května 2019 vydal platební výměr na penále. Žalovaný měl v odvolacím řízení informaci o přiznání odkladného účinku žalobě ve věci odvodu, nicméně vzhledem k výše uvedené povaze penále neměl důvod platební výměry v odvolacím řízení měnit či rušit. Žalovaný nemohl řízení ve věci penále ani přerušit, neboť DŘ takový procesní institut nezná. Žalovanému tedy nezbylo rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku

napadeného rozhodnutí. Nutno pak dle žalovaného dodat, že ani žalobkyně neuvedla žádnou relevantní právní úvahu, jak měl žalovaný v předmětné věci postupovat. K samotnému odkladnému účinku přiznanému žalobě ve věci odvodů za porušení rozpočtové kázně, když v nynější věci žalobkyně o přiznání odkladného účinku jí podané žaloby ani nepožádala, žalovaný uvedl, že jeho přiznání nemůže suspendovat presumpci správnosti správních aktů, tedy fakt, že je na rozhodnutí nutno stále hledět jako na rozhodnutí zákonné a věcně správné až do té doby, než je soudní řízení o tomto skončeno. Z tohoto důvodu pak správci daně nic nebránilo, aby v době před přiznáním odkladného účinku žalobě vztahující se k odvodu za porušení rozpočtové kázně vydal deklaratorní rozhodnutí o vzniku penále, které je příslušenstvím vznikajícím ze zákona, nikoliv rozhodnutím správce daně či žalovaného.

9. Závěrem žalovaný dodal, že žalobkyně má možnost požádat o jejich prominutí. O tomto prominutí pak rozhoduje Generální finanční ředitelství na základě jím vydaného pokynu uveřejněného na internetových stránkách Finanční správy ČR. Dále uvedl, že aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. července 2019, č.j. 2 Afs 364/2017-39 nebo rozsudek ze dne 20. února 2019, č.j. 6 Afs 246/2018-32) se k likvidačním dopadům odvodů za porušení rozpočtové kázně vyjádřila tak, že se nejedná o správní trestání, a proto nelze zohlednit majetkovou situaci porušitele rozpočtové kázně.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V.

Posouzení věci soudem

11. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobkyně v podání ze dne 13. 5. 2020), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba žalobkyně je nedůvodná.
14. Soud vyšel z následující právní úpravy.
15. Podle § 44a odst. 3 RP platí, že právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně.
16. § 44a odst. 8 RP ve znění do 19. 2. 2015 (ve znění od tohoto data jde o odst. 10) stanoví, že za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b).
17. Podle § 44a odst. 9 RP ve znění do 19. 2. 2015 (ve znění od tohoto data jde o odst. 11) platí, že správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají finanční úřady podle

daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu. Finanční úřad poskytuje na vyžádání informace získané při správě odvodů správnímu orgánu, který rozhodl o poskytnutí prostředků ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, a orgánu oprávněnému ke kontrole těchto poskytnutých prostředků, jakož i ke kontrole použití prostředků státního rozpočtu nebo jiných peněžních prostředků státu, jde-li o informace týkající se správy odvodu za porušení rozpočtové kázně; to platí i pro příslušný orgán Evropské unie a správní orgán, který se podílí na správě těchto prostředků poskytnutých ze zahraničí. Penále, které vzniklo v důsledku porušení rozpočtové kázně před vyměřením, je splatné do 30 dnů ode dne doručení platebního výměru. Odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.

18. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně v souvislosti s realizací dotovaného projektu v letech 2014 a 2015 nabyly právní moci až dne 1. 4. 2019. Žalobkyně argumentovala tím, že penále nesmělo být vyměřeno za dobu, kdy žalobkyně nemohla vědět, že rozpočtovou kázeň porušila.
19. Skutečnost, že penále bylo vyměřeno (i) za dobu předcházející právní moci platebních výměrů na odvod za porušení rozpočtové kázně, nebyla mezi účastníky sporná. Žalobní námitky nesměřovaly ani k tomu, že by penále nebylo počítáno za každý den prodlení počínaje dnem, kdy podle rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně došlo k porušení rozpočtové kázně.
20. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že zákonem stanovené penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně. Datum porušení rozpočtové kázně žalobkyní zjištěné v řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně a uvedené ve zprávě o výsledku daňové kontroly nebylo žalobkyní sporováno. Žalobkyní nebylo sporováno ani to, že by penále bylo stanoveno od jiného dne, než který byl jako den porušení rozpočtové kázně v řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně a uveden ve zprávě o výsledku daňové kontroly. Žalobkyně sporuje toliko to, že penále bylo stanoveno za dobu před právní mocí platebních výměrů na odvod za porušení rozpočtové kázně, kdy o svém porušení rozpočtové kázně nemohla vědět.
21. Námitka je nedůvodná, protože podle RP tak, jak byl výše citován, je pro stanovení počátku doby, za niž se penále stanovuje, zcela právně irelevantní, kdy byl odvod za porušení rozpočtové kázně pravomocně stanoven a kdy se žalobkyně skutečně dozvěděla o tom, že rozpočtovou kázeň porušila. Jinými slovy, pro stanovení počátku doby pro výpočet penále nehraje roli, zda daňový subjekt o porušení rozpočtové kázně věděl a zda již v této době existoval pravomocný platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně. Uložení penále od určitého data tudíž nebrání, nabyli-li platební výměr o odvodu za porušení rozpočtové kázně právní moci časově později.
22. Popsané posouzení odpovídá i konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. jeho rozsudek čj. 10 Afs 65/2018 - 42 ze dne 7. 3. 2019, v němž je uvedeno následující: „NSS rozumí stěžovateli, že si příjemci dotace nemusí být vědomi porušení od samého počátku plynutí doby prodlení. Právní úprava penále v § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech však počátek doby prodlení určuje bezvýjimečně. NSS již v minulosti dovodil, že „[v]yměření penále není koncipováno na základech subjektivní odpovědnosti, nýbrž odpovědnosti objektivní [...] Počátek běhu doby se rozhodně neposouvá do okamžiku, kdy se stěžovatel dozví o tom, že rozpočtovou kázeň při čerpání dotace porušil“ (rozsudek ze dne 7. 8. 2014, čj. 10 As 48/2014-35, bod 23, věc PROPERTY PODNIKATELSKÁ). Je pravda, že právní úprava penále založená na objektivní odpovědnosti je

přísná. Na toto ustanovení je však třeba nahlížet optikou toho, že dotace je formou určitého dobrodiní ze strany státu. Právě proto je poskytnutí dotace vázáno na dodržování přísných podmínek a je spojeno s přísnými následky při jejím neoprávněném použití. Odpovědnost za nevrácení neoprávněně použité částky dotace a s tím spojenou majetkovou újmu nelze v takovém případě přenášet na stát.“

23. Pokud žalobkyně namítala, že rozpočtovou kázeň neporušila, neboť tak učinily její partnerské školy, též nelze této námitce přisvědčit, protože jde o argumentaci mívající se předmětem přezkumu soudu. V řízení o přezkumu rozhodnutí o uložení penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně nelze totiž přezkoumávat rozhodnutí o takovém odvodu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 128/2015-45 ze dne 10. 9. 2015 platí, že „[...] platební výměr na odvod je nutným předpokladem pro existenci rozhodnutí o předepsání penále za prodlení s uhrazením odvodu. Pokud by totiž nedošlo k porušení rozpočtové kázně, nebyl by vydán platební výměr na odvod a nemohlo by vzniknout ani prodlení s jeho placením, tedy ani penále. Nejvyšší správní soud nicméně stěžovatele upozorňuje na skutečnost, že z rozsudku krajského soudu stěžovatelem prezentovaný závěr dovodit nelze. Krajský soud právě naopak, vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu, uvedl, že se u těchto rozhodnutí jedná o dva spolu související úkony, nicméně k vyměření daně (zde uložení odvodu) a předepsání penále dochází dvěma samostatnými rozhodnutími, proti kterým lze brojit samostatně, a tato řízení proto nelze směřovat. Uvedená námitka tak není důvodná. Dalšími námitkami stěžovatel brojí proti samotnému vyměření penále a jeho výši. Stěžovatel se domnívá, že penále mu nemělo být vyměřeno, neboť ještě nebylo soudy definitivně rozhodnuto, zda byl odvod za porušení rozpočtové kázně uložen po právu. Postup zvolený daňovými orgány sice nepovažuje stěžovatel za nezákonný, domnívá se ale, že se jedná o postup nehospodárný. Pokud jde o výši vyměřeného penále, tu považuje stěžovatel za rozpornou s dobrými mravy a zároveň je toho názoru, že došlo k porušení zásady zákazu dvojího trestání za totožné jednání, když i samotný odvod již představuje sankci. K uvedeným námitkám Nejvyšší správní soud předepisuje, že obdobnými otázkami se již v minulosti mnohokrát zabýval. Zmínit lze např. rozsudky ve věcech sp. zn. 5 Afs 75/2008, 1 Afs 47/2009, 8 Afs 6/2011, 9 Afs 4/2012, 5 Afs 2/2013 nebo sp. zn. 4 Afs 35/2015. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně a předepsání penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně spolu sice vzájemně souvisí, jde však o dvě samostatná rozhodnutí správce daně, proti kterým se lze bránit samostatnými odvoláními a žalobami, případně i kasačními stížnostmi, jak to ostatně konstatoval také krajský soud. Daná samostatnost se projevuje též v okruhu námitek, jejichž posouzení má význam v tom kterém řízení. Při přezkumu rozhodnutí o sdělení penále nelze posuzovat námitky týkající se otázky, zda vůbec a v jakém rozsahu došlo k porušení rozpočtové kázně. Pro posouzení této otázky je určeno řízení o přezkumu platebního výměru, jímž byl uložen samotný odvod za porušení rozpočtové kázně. Proto nelze v probíhajícím řízení vypořádat námitky stěžovatele, jimiž brojí proti samotnému odvodu za porušení rozpočtové kázně, resp. jeho argumentaci, dle které se porušení rozpočtové kázně vůbec nedopustil. Opačný postup by mohl vést k odlišným závěrům v každém z těchto řízení. Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován. V těchto řízeních se zjišťuje pouze, zda existuje pravomocné rozhodnutí, kterým byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, zda je penále počítáno za každý den prodlení počínaje dnem, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně a konče dnem odvedení prostředků jeho platbou, zda je použita správná sazba penále a zda bylo penále stanoveno nejvýše do částky uloženého odvodu.“ (shodně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 4 Afs 35/2015-84 ze dne 8. 7. 2015 nebo nedávný rozsudek čj. 7 Afs 149/2019-34 ze dne 13. 1. 2020). Pokud žalobkyně zpochybňovala samotné vyměření

odvodu za porušení rozpočtové kázně, mířila mimo předmět soudního přezkumu v nyní projednávané věci, a proto nemohla být s námitkou úspěšná, protože nebylo sporu o tom, že platební výměry o odvodu za porušení rozpočtové kázně právní moci nabyly.

24. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že sazba penále je nepřiměřená vzhledem k nižší sazbě úroků z prodlení dle DŘ a občanskoprávních úroků z prodlení dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
25. Námitka je nedůvodná.
26. Jak je výše uvedeno, sazba penále je stanovena zákonem a daňový orgán postupuje tudíž zákonně, aplikuje-li tuto sazbu, samozřejmě včetně zákonem stanovené horní hranice penále. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 128/2015-45 ze dne 10. 9. 2015 vyplývá, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí o uložení penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je soud oprávněn ve vztahu k sazbě penále, je-li taková námitka vznesena, přezkoumat, jen zda daňový orgán užil sazbu stanovenou zákonem a zda bylo penále stanoveno nejvýše do částky uloženého odvodu.
27. K otázce výše penále se Nejvyšší správní soud též vyjádřil v rozsudku čj. 10 Afs 65/2018 - 42 ze dne 7. 3. 2019, kde uvedl následující: „NSS proto považuje právní úpravu penále v § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech za legitimní. Obdobně se vyjádřil také Ústavní soud v usnesení ze dne 26. 11. 2015, čj III. ÚS 3204/15, bod 13, kde uvedl: „Stěžovatel brojí i proti tomu, že mu bylo penále předepsáno ve výši 100 % nařízeného odvodu, což - bez podrobnější argumentace - považuje za zjevně nepřiměřené a nemravné. Stejnou námitkou se zabýval v napadeném rozsudku též Nejvyšší správní soud s tím, že poukázal na zákonnou limitaci výše penále (dle § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel nelze předepsat penále vyšší, než je samotná částka odvodu). Ani Ústavní soud v obecné rovině neshledává stanovení takového postupu správních orgánů, resp. právní úpravu, z níž při stanovení penále tyto orgány vycházely, za prima facie takovou, která by představovala nepřipustný zásah do vlastnického práva stěžovatele. K tomu lze podotknout, že stěžovatel měl jakožto daňový subjekt v případě rozhodnutí správce daně o penále (stejně jako v případě rozhodnutí o odvodu) možnost využít procesní kroky, které by dopady těchto rozhodnutí zmírnily nebo odstranily (instituty posečkání daně, prominutí daně).“
28. Soud shrnuje, že žalobní argumentace nepřiměřeností penále pomíjí, že sazba penále je stanovena zákonem, nepřipouští žádnou správní úvahu a její ústavní konformita byla potvrzena Ústavním soudem.
29. V třetím, posledním, okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že v době rozhodování žalovaného byl žalobě žalobkyně proti platebním výměrům, jimiž byl stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně, přiznán odkladný účinek.
30. Tato žalobní námitka je též nedůvodná.
31. Mezi účastníky nebylo sporné, že v době vydání platebních výměrů o penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně (dne 28. 5. 2019) byly platební výměry o odvodu za porušení rozpočtové kázně (ze dne 25. 6. 2018), potvrzené rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 3. 2019, č. j. 12321/19/5000-10480-710970, pravomocné a vykonatelné. Nebylo sporné ani to, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dne 18. 12. 2019) byl usnesením zdejšího soudu čj. 57 Af 18/2019-41 ze dne 4. 6. 2019 přiznán odkladný účinek žalobě žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019 čj. 12321/19/5000-10480-710970, kterým potvrdil platební výměry o odvodu za porušení rozpočtové kázně ze dne 25. 6. 2018.
32. Klíčovou otázkou, kterou měl soud zodpovědět, bylo, zda lze stanovit penále za prodlení

s odvodem za porušení rozpočtové kázně v okamžiku, kdy byl žalobě proti rozhodnutí o potvrzení platebních výměrů o odvodu za porušení rozpočtové kázně přiznán odkladný účinek. Tato otázka však byla již judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena: v bodech 33 a 34 rozsudku čj. 4 Afs 35/2015-84 ze dne 8. 7. 2015 Nejvyšší správní soud uvedl, že „Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že s ohledem na suspenzivní účinky usnesení krajského soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 31 Af 55/2013 - 52, kterým byl přiznán odkladný účinek žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného o odvodu za porušení rozpočtové kázně, nebyly splněny zákonné podmínky pro stanovení penále a žalovaný ani nemohl vyslovit, že je stěžovateli pravomocně a vykonatelně stanovena penalizovaná daň. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle stěžovatele neexistovalo vykonatelné, pravomocné a účinné rozhodnutí o stanovení daně (odvodu) a nebyl přesně určen okamžik porušení rozpočtové kázně. K této námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí správního orgánu mění poměry mezi účastníky řízení v tom směru, že odkládá účinky žalobou napadeného správního rozhodnutí, které tak v důsledku přiznání odkladného účinku není vykonatelné. Přiznání odkladného účinku je tedy procesní institut, který pouze dočasně odkládá (a chrání před) účinky napadeného správního rozhodnutí a způsobuje, že po dobu přiznání odkladného účinku nedochází ke změně právních poměrů účastníků řízení. Přiznání odkladného účinku pozastavuje ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.). To však nic nemění na tom, že takovéto správní rozhodnutí stále existuje a v souladu s principem presumpce správnosti správních aktů (podle kterého se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej), je tudíž možno a nutno přiblížit k jeho obsahu a vycházet ze skutečností v něm uvedených. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku ostatně nepředjímá výsledek řízení samotného. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí vycházel z existence rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně stěžovatelem. Je mimoto zřejmé, že § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech nestanoví podmínku pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně jako nutný předpoklad pro vydání platebního výměru na penále, respektive pro rozhodnutí o odvolání proti takovému platebnímu výměru. Podmínkou je, že porušitel rozpočtové kázně byl v prodlení s odvodem, což v dané věci bylo splněno, a to bez ohledu na usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o stanovení odvodu a bez ohledu na vykonatelnost takového rozhodnutí o stanovení odvodu. Nejedná se ani o opatření směřující k výkonu rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvodná není ani tato námitka stěžovatele.“ (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 31 Af 20/2018-176 ze dne 6. 11. 2019).

33. Ve shodě s popsáním právním posouzením Nejvyššího správního soudu ve skutkově totožné věci soud konstatuje, že jakkoli má odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně za následek, že účinky rozhodnutí jsou pozastaveny a právní povinnosti tam uložené nelze vynucovat, rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně stále existuje a v souladu s principem presumpce správnosti správních aktů je třeba přiblížit k jeho obsahu a vycházet ze skutečností v něm uvedených.
34. Pro posouzení žalobních námitek posledního okruhu to znamená, že napadené rozhodnutí nevykazuje žádnou nezákonnost v tom směru, že žalovaný v něm vycházel z existence rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně, přestože podle § 73 odst. 3 s. ř. s. byly přiznáním odkladného účinku do skončení řízení sp. zn. 57 Af 18/2019 před zdejším soudem účinky rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně pozastaveny.

35. Soud uzavírá, že žádná z žalobních námitek nebyla důvodná, proto žalobu žalobkyně podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

36. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. října 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu